

ELFSTEDEN- KOORTS

Het IJsselmeer dichtgevroren, kruierend ijs tegen de dijken, dát moest en zou ik met eigen ogen zien. Vanuit Nijmegen treinde ik naar Stavoren, om een deel van de inmiddels uit de gratie geraakte NS-wandeling 'Friese IJsselmeerdijk' te lopen.

Ik was destijds nog helemaal geen geüniformeerde langeafstandswandelaar, uitgerust met Meindl-wandelschoenen, L- en R-sokken en wind- en waterdichte Gore-Texas. Nee, ik had zelfs heel foute laarzen aan, waarin mijn tenen al snel om aandacht schreeuwden en na verloop van tijd nog amper leken te bestaan.

Maar ik voelde niet dat ik mijn tenen niet meer voelde. Links van mij aanschouwde ik een wonder van de natuur in de vorm van een grillig ijslandschap en rechts was ook het nodige te beleven.

→ **OP DE DE NOORDERDIJKVAART** schaatsten mannen en een enkele vrouw dat het een lieve lust was. De IJsmeeester en de weermannen hadden de schaatskoorts wekenlang aangewakkerd en er werd driftig getraind voor De Tocht der Tochten. Zou die na tien jaar kwakkelen eindelijk weer eens doorgaan? De mediabonzen hadden al hotelkamers geboekt, de merchandising draaide op

volle toeren en er werden heuse ijstransplantaties uitgevoerd om de wakken te dichten. Maar ondanks het aanhoudende winterweer gingen de rayonhoofden niet over één nacht ijs. Een schaatstocht over het IJsselmeer was door de slechte ijskwaliteit en de onverwachte drukte immers al op een chaos uitgelopen. In Hindeloopen trakteerde ik mezelf - u raadt het al - op een Beerenburg.

→ **HET FRIESE VOLKSDRANKJE** deed mijn wangen kleuren, maar wist mijn tenen niet te ontdooin. Ik strompelde naar het station, dat kilometers buiten het pittoreske stadje leek te liggen. De trein zat vol met vermoeide, voldane én verwachtingsvolle schaatsters. Ook al moesten zij nog een jaar op de vijftiende Elfstedentocht wachten, eigenlijk hadden zij hem al gereden. En ik, ik kocht in 1996 mijn eerste paar wandelschoenen.

José Vorstenbosch

